

че бабата е паднала въ водата съ краката нагоре. Надалъ Александъръ викъ, но никой не чувалъ. По едно време дотърчалъ единъ младъ селянинъ да види, що става. Александъръ му казалъ да държи колелото, а самъ изопналь вжжето, седналь на тоягата и се спусналь въ герана. Но следъ малко и съ него се случило същото, както съ бабата. Младиятъ селянинъ почналь да вика и тръгналь да търси хора да спасяватъ удавенитѣ. Събрали се около герана много мъже и жени. Всички викали, но никой не знаелъ какъ да помогне. Изъ народа излъзълъ напредъ единъ юначенъ селянинъ, който се занимавалъ съ дърводѣлие; казвалъ се Иванъ. Той бързо се приближилъ до герана, хваналъ вжжето, седналь на тоягата и казалъ да го спуснатъ. Но преди това Иванъ се увързалъ за вжжето съ ремика си. Двама души въртѣли колелото на герана и го спуснали, а другитѣ гледали, какво ще стане. Щомъ Иванъ се доближилъ до водата, ржцетѣ му изпуснали вжжето, и той би падналь съ главата надолу, ако не го задържаше ремикътъ. Всички завикали: „тегли нагоре!“ и Иванъ билъ спасенъ.

Той висѣль на ремика като мъртъвъ, главата му била клюмнала настрани и се блъскала въ стѣнитѣ на герана. Лицето му било синьо-червено. Извадили го, отвързали вжжето и го сложили на земята. Всички мислѣли, че е умрѣль, но той изведнажъ въздъхналь тежко, почналь да пѣшка и оживѣль.

Поискали и други да се спуснатъ въ герана, но единъ старъ селянинъ ги посѣветвалъ да не правятъ това, защото доле въздухътъ е нечистъ и че тоя нечистъ въздухъ убива хората. Селянитѣ донесли ченгели и извлѣкли отъ герана двамата удавени.